

Tajemství opeřeného hada

Civilizace indiánů předkolumbovské Ameriky byly dlouho symbolem rozličných záhad a hádanek. Kulty Aztéků, Mayů, Inků, Toltéků, Olméků a dalších národů Mezoameriky jsou tajuplné, nepochopitelné, děsí hrůznými krvavými kulty. Dodnes není jasné, odkud přišly a kam se poděly, s výjimkou posledních indiánských říší zničených Španěly.

Nejsou jasné příčiny zpusťování starověkých měst ztracených v džungli. Svět indiánských kultur stojí jako by odděleně od historie celé planety. Pomocí vědomého snění bylo možné poodhalit roušku mnoha těchto tajemství. A jak se ukázalo, historie indických civilizací je unikátní. Tyto národy přežily přesun v čase po několik tisíciletí od dob Babylónu a Asýrie ve středověku až do doby velkých zeměpisných objevů. Ale o všem pěkně popořádku.

...Hustá mlha vše zahalila lepkavým, neproniknutelným plátnem. Potom však sebou trhlo a roztrhlo se. Skrz roztrhané cáry mlhy se vynořila hustá zeleň deštného pralesa. Zakřičeli bizarně pestří ptáci, zašuměly stromy. A najednou se tam, za stromy, objevil třpytivý kolos. Stromy jako by se rozestoupily a vpředu se objevila široká a rovná cesta, vydlážděná do lesku vyleštěnými deskami. Cesta vedla přímo ke skalnímu monolitu, který se třpytil vybroušenými hranami na slunci. Byla to obrovská pyramida. Po okrajích cesty se rozkládalo město: kamenné domy s plochými střechami, paláce vytesané z bílého kamene s červenými sloupy v podobě soch lidí v neobyčejných péřových pokrývkách hlavy, bazény s nejčistší vodou obklopené palmami. Rušné ulice, přímé jako šípy, směřovaly k hlavní magistrále. Byly plné lidí v jasných oděvech se štrápci. Pestrobarevná ponča, červené, zelené, modré pokrývky hlavy podivných, obskurních tvarů: jednou klobouky ploché jako talíř, podruhé čepice pletené ve tvaru helmy, a další na první pohled nepochopitelné tvary. Mnoho lidí zde chodí bez pokrývek hlavy. Muži mají dlouhé černé tuhé vlasy svázané na zátylku do drdolu pestrými stuhami. Ženy nosí vlasy spíše po ramena nebo mírně nad ně a přes čelo si je svazují stuhou nebo obručí. Tyto zlaté obruče jsou posety kameny a zvláštními zlatými figurkami. Mnoho mužů i žen nosí ozdoby na hrudi, náušnice, náramky na ruku i nohu. Zlato se třpytí všude kolem. Voda v kanále silně šplouchá. Na měkkých vlnách se pohupuje podivné plavidlo. Jeho trup je spletený ze stonků nějaké rostliny a připomíná obrovský koš. Plachty jsou také z jakýchsi lamel. A nahoře, mezi stěžni, je svinuté podivné zařízení. Pomocí něj lze loď zvednout do vzduchu. Kousek odtud se podobná loď-koš snadno zvedla do vzduchu pomocí podobné věcičky. V rozevřeném stavu připomíná obrovského vzdušného draka.

Po obrovské cestě chodí jen málo kdo, zdá se, že je určena k něčemu jinému. A vtom se na obloze objevil podivný, mírně protáhlý objekt. Na slunci se leskl, jako by byl ocelový, a trošičku připomínal letadlo, jen s velmi malými křídly, téměř přitisknutými k aerodynamickému tělu. Náhle tento aparát prudce klesl a změnil

se. Jako by se zploštil a stal se méně protáhlým, a plochy křídel se rozšířily, čímž získal tvar blízký disku. V této podobě proplul velmi nízko a pomalu nad širokou cestou přímo k pyramidě. A najednou... se ve střední části pyramidy otevřela stěna. Loď pomalu vplouvala dovnitř a zeď se opět spustila. Něco mě neslo přes cestu, ale nikdo mě neviděl. Tady jsem si uvědomila, že taková pyramida zde není jen jedna. Za první z nich cesta pokračovala dál a vedla k další, stejně obrovské a majestátní.

„Tohle město se jmenuje Tulleucalan, vy ho znáte pod jménem Teotihuacan,“ prolétlo mi náhle vědomím.

A vtom jsem se v mžiku ocitla uvnitř pyramidy, na samém jejím vrcholu. Obrovský sál ve tvaru pyramidy se klenul vzhůru. Shora vycházela fialová záře. Paprsky se neustále otáčely a vytvářely na stěnách bizarní odlesky. Uprostřed sálu stála obrovská kamenná deska z obsidiánu, jak bylo řečeno. Fialové světlo se začalo otáčet stále rychleji, a na hladkém povrchu obsidiánu se začaly objevovat fialové záblesky a jiskry. A náhle se uprostřed těchto záblesků objevila postava muže v indiánském oblečení. Dlouhé černé vlasy měl vzadu na hlavě svázané do drdolu a hrud' mu zdobil masivní náhrdelník ve tvaru draka s ptačími křídly. V uších hořely zlaté disky. Jasně barevná kostkovaná látka s třásněmi mu měkce splývala přes boky. Jeho tmavě zlaté oči na mě hleděly a téměř bílá pleť silně kontrastovala s černými vlasy. Místní obyvatelé, které jsem viděla předtím, byli snědí, s narudlým odstínem, ale tenhle měl světlou pleť, ovšem rysy měl stejné - orlí nos, mírně úzké oči a hranatou bradu.

Opeřený had Quetzalcoatl

A tu sestoupil z desky na podlahu a přistoupil blíž. Zvuky neznámé řeči se nesly spolu s ním. Ale hned se to začalo všechno překládat někde v mém nitru.

„Jmenuji se Quetzalcoatl,“ řekl cizinec. „Zdejší národy mi říkaly různě, dávajíce mi různé tituly. Mou domovinou jsou hvězdy Orionu. Aby se však mnohé vyjasnilo, je třeba říci několik slov také o mém národu. Náš národ lze nazvat opeřenými hady nebo draky. Nediv se, ano, jsme lidé, ale všichni humanoidi, jak je nazýváte, či lidé vznikli smíšením jiných nehumanoidních ras. To se neděje fyzicky, ale energeticky, a pak se projeví na fyzické úrovni jako nová rasa lidí. Takto probíhá evoluce druhů ve vesmíru, na všech planetách a souhvězdích, jak byste řekli. Takže naše rasa vznikla smíšením rasy rozumných draků, kteří nesou světlo, už ti o nich bylo řečeno (viz téma: Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků), rasy rozumných orlů ze souhvězdí Orla, a také rasy inteligentních kober, které jsou uctívány v Indii a některých dalších vašich zemích.

V naší dimenzi na mé domovské planetě tak vznikli opeření draci či opeření hadi. U nás, na mé planetě je možné být v takovém těle, jak byste řekli, v režimu přelévání z jedné formy do druhé. V hustších dimenzích však něco takového není možné, takže při projevení se v hustším světě získáváme lidské rysy. Symbolem naší rasy však zůstává opeřený had.

Kdysi dávno, podle vašeho času, jsme přišli na Zemi, abychom pomohli našim bratrům z jiných světů vyhnat odsud temné civilizace, nebo alespoň oslabit jejich vliv na samotnou Zemi a okolní kosmos. Byli jsme tu o malinko dříve než Atlantáné, přibližně ve stejné době se Síríanci, kteří založili Hyperboreu (viz další témata). I když ještě dříve přišli moji předkové na Mars, aby tam pozvedli civilizaci. Ti lidé, které jsi tam viděla za pyramidou, kterým říkáte indiáni, jsou potomci těchto Martánů a obyvatel země Mu. Potomci Martánů se na Zemi zachránili během katastrofy na Marsu a potom, po mnoha tisících letech přijali uprchlíky ze země Mu na jejich proutěných lodích (viz téma: Poslední dny země Mu).

Přišli jsme sem umístit energetické krystaly síly, aby zadržovaly nižší energie kosmické temnoty, energie kamenů Tartaru, které spadly na Zemi a propadly se do jejího jádra. Zde jsme se však setkali s jiným zlem. Bylo ti o něm mnohokrát řečeno. Jak se ukázalo, Nifilim neboli Anunnaki z Nibiru se zmocnili krystalu ovládajícího čas a prostor na hoře Kailás v Tibetu. Vedli neustálé skryté války se světlými civilizacemi a postupně je odstraňovali ze své cesty. Příběh války mezi Hyperborejí a Atlantidou, která vedla ke světové katastrofě: potopě a změně zeměpisných pólů, již znáš (viz téma: Atlantida - zrození a zkáza). Po dvou tisících letech se potopil i poslední ostrov Hyperboreje v severním oceánu. Zde, na území dnešní Ameriky však ještě existovala naše civilizace. A my jsme vedli potomky Martánů, smíšené se zachráněnými obyvateli země Mu a poté novými uprchlíky z Atlantidy. Zde na tomto území stále fungoval krystal času, který byl ještě v pradávných dobách přivezen z Faetonu.

Pokračovali jsme zde v přinášení světla a poznání lidem. V té době se celý zbytek světa ponořil do temnoty. Po potopě lidé zdivočeli. A pokud si něco pamatovali,

začali k nim přicházet falešní učitelé od Anunnaki a jiných temných civilizací a nazývat se jmény skutečných učitelů z Faetonu, systémů Siria a Orionu, z jiných světů. Na Zemi se objevili i někteří piráti z temného kosmu, kterých se Anunnaki „ujali“ pro své účely. V Egyptě se tak jeden z nich - král Štír - prohlásil za krále, stejní piráti se chopili moci v Babylóně a Asýrii a říkali si Marduk a Ištar. Skutečná Ištar musela odejít do jiné dimenze. To velmi prožívala její sestra Ix Chel, která žila zde v Americe, jak těmto zemím říkáte. Ix Chel a její manžel Itzamna udržovali, jak jen mohli, krystal času a věnovali lidem kalendář (viz téma: Co říká mayský kalendář...), přinesli vědění zapsané do křišťálových lebek.

Anunnakiům se však podařilo posunout krystalem v Kailásu a rázová vlna srazila vibrace krystalu času na poloostrově Yucatán. A tenkrát začala pro vaše chápání nejzáhadnější událost. Časoprostor se rázem změnil a my jsme museli odejít do jemnějšího světa, byli jsme tam prostě vrženi. A lidé byli hozeni do jiného... času.

Tak byly všechny národy Střední Ameriky se všemi svými městy, chrámy svrženy z doby odpovídající starověkému Babylónu a Asýrii do doby vašeho středověku. Američtí vrstevníci babylónských chrámových věží-zikkuratů se tedy podle vašich údajů jeví mnohem mladší. Mayské a aztécké chrámy jsou ve skutečnosti vrstevníky babylónských a asyrských chrámů. A španělští dobyvatelé se v našich zemích setkali s lidmi minulosti, jak byste řekli - současníky starověkých Babylóňanů.

Před tímto setkáním však uplynulo několik století jejich života v cizím čase. Lidé byli vyděšení a zmatení. Pod našimi jmény k nim přišli stejní piráti, kteří proklouzli časovým portálem otevřeným Anunnaki. A tady přijali jméno Ix Chel, Itzamny, mé jméno a jména dalších našich bratrů z civilizace opeřených hadů.

Právě oni se pod našimi jmény stali krvavými bohy Mayů, Aztéků a dalších kmenů.

A teď se podívej, co dělali, a jak se jednoho dne odhalil jejich podvod.“

A vtom Quetzalcoatl odnikud vytáhl fialový krystal a položil ho na třpytivý obsidián té masivní desky na vrcholu pyramidy. Pronikl jím paprsek světla z kopule, a ten se rozprskl na tisíc jisker. Ale tyto jiskry se jako kamínky v kaleidoskopu začaly shlukovat a vytvářet vzor. A nyní se tento vzor proměnil v živý obraz. A začal být vidět chrám na vrcholu pyramidy. Na kamenném trůnu seděl ošklivý, obtloustlý „bůh“ s obrovskýmnosem. Před ním kněží přivlekli nějakého mladíka a zařízli ho černým kamenným nožem. Srdce hodili k nohám ošklivé sochy. Najednou ze sochy vylezla černá energetická esence v podobě dlouhé stuhy a pohltila energetického dvojníka srdce.

„Takhle to bylo v poslední době,“ znovu se ozval Quetzalcoatl. „A takhle to začalo - podívej.“

Opět vidím podobný chrám. Kněží připravují další oběť a táhnou srdce a další orgány nešťastné oběti do oltářní místnosti. A tam to všechno vezme stejná zrůda, jenže živá, a nikoli z kamene, a všechno odnese do... laboratoře. Takových zrůd je tu spousta. Operují jednoho z nich. Ukazuje se, že i v trojrozměrném

světě se jim žije velmi těžce. Jejich vibrace jsou příliš nízké, vibrace druhé dimenze, jak tvrdil Quetzalcoatl. Jejich orgány neustále selhávají, a tak si transplantují lidské orgány. Ale funguje to jen krátce. Jejich energie jsou tak těžké a nízké, že se jejich těla neustále rozkládají. To znamená, že neustále potřebují orgány mladých, zdravých lidí.

Napadlo mě, jestli lidé nevidí, že jejich bohové vůbec nejsou bohové. Ale pak Quetzalcoatl máchl rukou nad obrazem. Změnil se. Uvnitř pyramidy, chrámu, stál podivný stroj nebo mechanismus. Oškliví „bohové“ k němu přistoupili a začali něco dělat. Najednou se nad chrámem spustil déšť. Nešťastní lidé u paty chrámu začali plakat štěstím - bohové jim konečně dali déšť. Nepršelo už několik měsíců. Oběť tedy nebyla marná...

Ale nevěděli, že stejní „bohové“ jim dělali i sucho stejným strojem. Byl to mechanismus na ždímání obětí. Sucha, nemoci a hladomor uměle vytvářeli oškliví „bohové“ - ti samí vesmírní piráti. A potom zapnuli déšť, čímž potvrdili správnost obětování.

„A pak jednoho dne,“ promluvil Quetzalcoatl, „mechanismus stroje na počasí nefungoval. Oběti byly přinášeny a přinášeny, ale nepršelo. Tehdy jeden z příbuzných budoucí oběti vlezl v noci do chrámu, protože slyšel podivné zvuky. Náhodou spatřil ‚bohy‘, jak se snaží mechanismus zprovoznit, a uvědomil si, že se jim to nedaří. Ráno běžel do města a vyprávěl, že bohové zapomněli, jak vyvolat déšť, a oběti nepomohou. Tehdy se lidé shromáždili, a začala vzpoura. Obsadili chrámovou pyramidu a rozhodli se obětovat samotné bohy. Ale komu? Tomuto podivnému stroji. A tak to také udělali. Byli zajati všichni kněží a zrudý - ‚bohové‘. Obětovali je a jejich srdce hodili k podnoží stroje. Ale žádný zázrak se nekonal. Nepršelo. Lidé se v zoufalství vrhli ke stroji a začali jím otáčet. A pak se ozvalo zahřmění a liják. Stroj se však rozpadl na kousky. Bůh od lidí odešel. Nebylo komu přinášet oběti. Nějakou dobu nepřetržitě pršelo. Všechno se zatopilo. Lidé začali opouštět město. Byla to prostě reakce přírody na zásah do klimatu, jak byste řekli. Spousta lidí uvěřila, že se dopustila hříchu, někteří zase, že udělali správnou věc. Každý má svou vlastní cestu.

Takto města končila své životy. A někde se lidem podařilo odhalit naše stará tajemství a dokázali uniknout do paralelního světa, kde s námi stále žijí. To se stalo na Machu Picchu. Machu Picchu, které znáte, je ve vašem světě, ale existuje i jiné Machu Picchu. Je zde a žije svůj život stejně jako v oněch dobách. Odešlo do onoho světa, který se v Tibetu nazývá Šambalou. A tato Šambala je všude na Zemi, jen na jiné úrovni existence. Bytí je obrovské a je jako květina, nebo cibule, s myriádami okvětních lístků - světů. Existují mezi nimi přechody, mnohé z nich jsou podobné tomu vašemu, téměř jeho kopie, jen události tam probíhaly a probíhají v jiné variantě. Můžete se inkarnovat do různých světů, vše záleží jen na vás samotných, na vašem jednání a myšlení zapsaných na pásce osudu.

A to, co tito pirátští ‚bohové‘ prováděli s přírodou a počasím, je velmi nebezpečná věc. Nezapomeňte na to, vždyť něco podobného už tu máte...

A nenechte se oklamat falešnými bohy a falešnými učiteli, jako se nechali oklamat Mayové a Aztékové, když viděli bohy v ošklivcích ze světa temnot - vesmírných pirátech, nebo v pozemských pirátech, kteří k nim přišli - španělských dobyvatelích.“

Quetzalcoatl se odmlčel. Už stál na té obsidiánové desce a víry fialových jisker zaplnily svět...

Zapsala Valeria Kolcova 23.02.2014